

2de zondag van de vasten

Lc. 9, 28b-36

Zusters en broeders in Christus, we kennen allemaal zonnige en moeilijke dagen in het leven. En wat zouden we de mooie dagen graag vast willen houden; en als we het moeilijk hebben, willen we daar het liefst zo snel mogelijk van af. Ja, graag zouden we wat meer zekerheid hebben in het leven, bijvoorbeeld over de toekomst van onze kinderen. Dat ze goed terecht komen. Of over onze gezondheid. Of over de toestand in de wereld. En wat zouden we graag zekerheid hebben omtrent ons geloof. Want geeft dat geen rust en houvast?

Dat verlangen naar meer zekerheid, naar gezondheid en geluk, is begrijpelijk en ook legitiem. Maar helaas niet altijd in overeenstemming met de werkelijkheid. Want: We weten niet of we morgen nog gezond zijn. We kennen de toekomst van onze kinderen niet, trouwens ook niet die van onszelf. En zekerheid over het geloof hebben we al helemaal niet. Sterker nog, het is een contradictie. Want geloof heeft nu juist alles te maken met onzekerheid! En dan komt zoiets als vertrouwen om de hoek kijken. Over dat vertrouwen gaan de verhalen van Abraham.

In de eerste lezing van vandaag gebeurt er met Abram wel iets heel raadselachtigs. Abram is een gewoon mens, die, net als wij, op en neer gaat tussen twijfel en geloof. De merkwaardige droom over de offerdieren symboliseert dit: de offerdieren verwijzen naar de offers in de tempel om God eer te brengen; de roofvogels symboliseren al datgene dat Abram (en later het volk Israël, en ook ons!) van de goede weg af wil brengen; de rokende oven en de vurige fakkel symboliseren de vuurzuil en de wolkkolom die Israël begeleiden op de weg door de woestijn, op de weg naar de vrijheid. Ze vertellen als het ware iets over de aanwezigheid van God zelf. Van een God die ook ons begeleidt op onze weg, die soms ook door een woestijn gaat vol moeilijkheden en onzekerheden. Maar waarin we toch op Hem mogen blijven vertrouwen.

In het evangelie horen we over de gedaanteverandering van Jezus. Jezus neemt zijn belangrijkste leerlingen (de eerste leiders van de vroege kerk) mee een berg op om te bidden. Dan verandert zijn gedaante in stralend wit. De berg verwijst naar de berg, waar Mozes en Elia God ontmoetten, en waar Gods Woord (met name de Tien Geboden) heeft geklonken. De witte kleren verwijzen naar Jezus als het Licht der Wereld en naar de Verrijzenis. Hier raken Jezus, Mozes en Elia met elkaar in gesprek over Jezus' bestemming. Intussen slapen de leerlingen, dat wil zeggen, ze hebben geen idee wat die bestemming van Jezus is. Maar als ze dan wakker zijn zien ze het tafereel dat hen vervult met vreugde.

En, menselijk als ze zijn, willen ze die vreugde vasthouden. Daarom stelt Petrus voor om tenten te bouwen om daar te blijven. Maar dan klinkt er een stem uit een wolk (dezelfde wolk als toen bij de Sinai, waar Gods Woord klonk). Die wolk

verzinnebeeldt de aanwezigheid van God, en deze zegt: "Dit is mijn Zoon, de Uitverkorene. Luister naar Hem!"

“Luistert naar Hem”. Dan is het goed even eraan te herinneren wat Jezus gezegd heeft vóórdat Hij de berg opging. En dat was niet mals: Hij zei dit: “Wie mijn volgeling wil zijn moet elke dag zijn kruis opnemen, want wie zijn leven wil redden zal het verliezen, maar wie bereid is zijn leven te verliezen om mijnentwil, zal het redden”. Jezus zelf heeft deze woorden letterlijk nageleefd, zoals we weten. Maar wat moeten wij ermee aan?

Voor ons zouden deze woorden misschien kunnen betekenen dat we bereid zijn om op de een of andere manier te aanvaarden dat het leven nu eenmaal vol moeilijkheden en onzekerheden kan zijn. Dat we proberen daarmee om te gaan. Wij zouden momenten van intense vreugde, zoals op de berg, graag willen vasthouden. Maar dat gaat niet. We moeten de berg van vreugde weer afdalen om terug te keren in de realiteit. In die realiteit met haar onverwachte gebeurtenissen, moeilijkheden en onzekerheden. Maar daar is mee te leven vanuit het geloof in de Verrijzenis, vanuit het geloof dat ook wij kinderen van God zijn van wie Hij houdt. Dat we daarom op Hem kunnen vertrouwen, wanneer we onszelf aan elkaar, en daardoor aan Hem durven overgeven. Amen.

Jan van de Laar, pastor